

Akmiņš i strauts

— Kur steidzīs taidā trokā naprētā
— I trūksni taisi sovā nōdobā:
— Tá sanasumu duļķī izplyuzdams,
— Tá krostūs dziļus rūbus skolōdams,
— Tá naaugleigōs smilktīs izseikdams —
— A as tá stōvu symtim godu jau! —
Palāks akmiņš soka ceļojūšam strautam,
Nu pavasara straujim polym rautam,
Nu ceļōtōja kaislom ilgom skautam...
— As ceļūs vodu upi izplyudušu,
— As spierdzynoju dryvu izkoltušu
— I prīcynoju sirdi nūskumušu...
— Daudz dzeiveibom muns iudīņš velgmi dūd,
— Daudz puču munūs krostūs zīdāt prūt,
— Daudz izslōpuši vāsu molku rūd...
— A tu tá laika zūba izkurtiejš,
— Ai puteklim i sylnom apsyubiejš,
— Tik patš deļ sevá vītu izguliejš,
— Par speiti jaunōs dzeivis laikmetam,
— Vāļ stōvi tá i naderi nikam! —
Teic skaidrīs strautenš cītam akminám.

*

Na tys, cik godu máš tá dzeivōjuši,
A kaidus dorbus asom dariejuši. —

Tys myužā sver, cik asom peļņiejuši.

«Olūts-6» 1944.g.